

Συγκλονιστική πραγματική ιστορία από την ιεραποστολή: «Ποιά ν' απαρνηθώ; Μου είναι αδύνατο ν' αποφασίσω»

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιεραποστολή](#)

Μία αληθινή ιστορία από τα χρόνια του μακαριστού ιεραποστόλου π. Κοσμά Γρηγοριάτη

Βρισκόμαστε σε κάποιο γραφικό χωριουδάκι του Ζαΐρ (σημερινό Κογκό). Η τροπική βλάστηση γύρω βρίσκεται σε έξαρση. Οι μπανανιές πιο κει, κατάμεστες από καρπούς, γέρνουν τα κλαδιά τους κι ο φοίνικας δίπλα στη χορταρένια καλύβα καμαρώνει περήφανος για τη λεβεντιά του!

Συλλογισμένος και πικραμένος ένας γέροντας Ζαΐρινός κάθεται έξω από το αρχοντικό του (καλύβα), μασουλώντας ζαχαροκάλαμο.

Μα γιατί δεν με θέλει εμένα ο Χριστός; Ψελλίζει με παράπονο. Τί κι' αν έχω δύο γυναίκες και είκοσι παιδιά μαζί τους; Εγώ θέλω να γίνω Χριστιανός! Να βαπτιστώ Ορθόδοξος! «Όχι» είπε όμως ο ιεραπόστολος, ο πατήρ Κοσμάς. «Όχι! Ο Χριστός αυτό δεν το θέλει!».

Το βράδυ, γύρω απ τη φωτιά, κάλεσε σε οικογενειακό συμβούλιο τις δύο γυναίκες κι' όλα του τα παιδιά. Τους μίλησε για τις σκέψεις του, τον ιερό πόθο του, την επιθυμία του να βαπτιστεί Χριστιανός Ορθόδοξος και το φοβερό κώλυμα που τον εμπόδιζε να φτάσει στην πραγματοποίηση αυτού του σκοπού.

Οπωσδήποτε θέλει να ασπαστεί τον Χριστιανισμό, την Ορθοδοξία. Διακαής ο πόθος του. Τα δάκρυα κυλούν στο μελαψό, χαρακωμένο από ρυτίδες, πρόσωπό του.

Πάλη και αγώνας μεγάλος μέσα του. Φοβερό το δίλλημα! Ύστερα απ' όσα είδε και άκουσε για τούτη την αληθινή θρησκεία. Από την άλλη μεριά, όμως, αγαπά και τις δύο γυναίκες του πολύ και του είναι αδύνατο ν' αποφασίσει ποιά απ' τις δύο ν' απαρνηθεί.

Έλεγε συγκρατώντας με κόπο τα δάκρυα του: «Ποιά ν' απαρνηθώ; Μου είναι αδύνατο ν' αποφασίσω».

Άφωνα τα παιδιά μαζεύτηκαν στη γωνιά τους κι' έγειραν τούτη τη νύχτα όχι μόνο νηστικά ως συνήθως, αλλά και πικραμένα για να κοιμηθούν,

- Ποιά τύχη θα είχε άραγε αυτή η ιστορία;

Ο γερο-Ζαΐρινός στριφογύριζε όλη τη νύχτα στα χορτάρια στρωσίδια.

Ξαφνικά ξαλάφρωσε η καρδιά του, λες και του έπαψε η τρικυμία· άρχισε να κοπάζει κι ο ανεμοστρόβιλος!

Στο μυαλό του τριγυρίζει η κατηγορηματική άρνηση του Ιεραποστόλου, που αποτελεί και απαράβατο νόμο της Ορθοδοξίας μας. Και τώρα κλαίει με λυγμούς απαρηγόρητους. Τα χείλη του ασυναίσθητα ψιθύρισαν για πρώτη φορά μία προσευχή στον γλυκύ μας Ιησού, που όπως έδειξαν τα πράγματα, έσκυψε πλάι του, αφουγκράστηκε τις επιθυμίες του και έσπευσε να τον βοηθήσει. Οι συντρόφισσες του ξαγρυπνούσαν έξω από την καλύβα, κάτω από το φως του φεγγαριού, χωρίς να παίρνουν την μεγάλη απόφαση ποιά από τις δύο θα φύγει, η νεότερη γερμένη κάτω από τον φοίνικα, απελπισμένη και δακρυσμένη, αποκοιμήθηκε ελαφρά και ανάμεσα σε όνειρο και οπτασία, είδε την απαστράπτουσα μορφή του Εσταυρωμένου, Αυτού του Άγνωστου γι' αυτήν μέχρι τότε Ιησού, που της είπε γλυκά και αποφασιστικά:

- Μάθε στη ζωή σου ότι αγάπη θα πει θυσία. Γι' αυτό βλέπεις και μένα πάνω στο

Σταυρό. Ο Χριστιανός και η Ορθοδοξία μας ζητούν να σταυρώσουμε τα πάθη μας, τις λανθασμένες επιθυμίες μας. Το «εγώ» και το «θέλω» πρέπει να υποτάσσονται στο «πρέπει». Φύγε· εσύ που τον αγαπάς πιο πολύ, φύγε! Εγώ θα είμαι κοντά σου! Θα ευλογήσω τα βήματά σου! Θα σε προστατέψω! Μέγιστη θα είναι η ανταμοιβή σου γι' αυτή τη θυσία, και ας μη με γνωρίζεις! Θα είσαι και εσύ κάποτε κοντά μου....εν τω Παραδείσω...

Ξύπνησε αναστατωμένη η Ζερμέν. Πετάχτηκε πάνω αποφασισμένη. Είχε αρχίσει ν' αχνοφέγγει. Μπήκε μέσα στη καλύβα, σκούπισε βιαστικά τα δάκρυά της με τις μαύρες ροζιασμένες παλάμες της και σκούνησε απαλά τον μέχρι τότε σύντροφό της που μισοκοιμόταν.

- Φεύγω, του είπε, γιατί έτσι πρέπει. Δεν μπορώ να αντισταθώ σ' εκείνη τη φοβερή δύναμη που εκπέμπει ο Χριστός που αγαπάς και θέλεις να γίνεις ακόλουθός Του... Φεύγω οριστικά! Γενηθήτω το θέλημά Του, ψιθύρισε η αγνή, ολόλευκη ψυχή της.

Δάκρυα χαράς και λύπης συνόδευσαν τον αποχωρισμό. Πήρε τα παιδιά της και χάθηκε μέσα στα δάση-εξαφανίστηκε. Τι δύναμη αποφάσεως! Τι μεγαλείο! Τι πανάκριβο δώρο κατέθεσε στα πόδια του Χριστού μας εκείνη την ώρα, χωρίς να το καταλάβει αυτή η γυναίκα, που έσφιξε την καρδιά της και έφυγε στο άγνωστο, απαρνούμενη την ήσυχη οικογενειακή εστία.

Χαρούμενος ο γέροντας Ζαΐρινός, με αλαφρωμένη την καρδιά, έτρεξε στον Ιεραπόστολο μας και του ανακοίνωσε τα συμβάντα. Ύστερα από μετάνοια και εξομολόγηση, δέχτηκε το Άγιο Βάπτισμα και ύστερα μετέλαβε τα Άχραντα Μυστήρια. Η μεγάλη του επιθυμία είχε πραγματοποιηθεί. Αναγεννημένος πνευματικά, αποφάσισε να ζήσει με τον Νόμο του Θεού.

Την επομένη της βαπτίσεως, έγινε και ο Ορθόδοξος γάμος. Χαρές και ξεφαντώματα οι ιθαγενείς στο χωριουδάκι του Ζαΐρ!

Όμως οι βουλές του Κυρίου είναι ανεξιχνίαστες! Τρεις ημέρες μετά τη βάπτισή του, ξαφνικά ο Χριστός μας τον κάλεσε κοντά Του στους ουρανούς. Κοιμήθηκε εν Κυρίω! «Μακάριοι οι εν Κυρίω αποθνήσκοντες...».

Σαν βόμβα έσκασε σε όλο το αφρικανικό χωριό η είδηση. Έφυγε τόσο ξαφνικά... εντελώς απροσδόκητα... Απίστευτο. Εντύπωση έκανε σε όλους εκείνη η γλυκιά, ήρεμη, γελαστή μορφή του νεκρού νεοφώτιστου. Άγγελοι πήραν στα χέρια τους, προς καταισχύνη των δαιμόνων, εκείνη την ωραία ψυχούλα και την οδήγησαν στον θρόνο του Θεού, να ζήσει αιώνια στην Βασιλεία των Ουρανών.

Μαθαίνοντας το περιστατικό, επέστρεψε η δεύτερη σύζυγος με τα παιδιά της. Και έτσι, όλοι μαζί πια, βαπτίστηκαν Χριστιανοί και έζησαν ευτυχισμένοι, ακολουθώντας το δρόμο που τους χάραξε ο Χριστός μας. Το Άγιο Φως που άναψε

εκείνη τη μεγάλη νύχτα της αποφάσεως πάνω απ' την καλύβα τους, δεν έσβησε ποτέ. Έγινε ο φάρος της ελπίδας και της σωτηρίας τους.